

R O M Ȃ N I A
JUDECĂTORIA GHERLA
JUDEȚUL CLUJ
Dosar nr. ...

ÎNCHEIEREA CIVILĂ Nr.
Ședința publică de la
Instanța formată din
PREȘEDINTE: ..
Grefier: ...

Pe rol fiind judecarea cauzei civile formulată de creditoarea ----, în contradictoriu cu debitoarea ----, având ca obiect ordonanță de plată.

Mersul dezbaterilor este consemnat în încheierea de ședință din data de 03.09.2020, parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 17.09.2020.

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Gherla la data de 12.06.2020 sub nr. ---, creditoarea ---- a solicitat instanței, în contradictoriu cu debitoarea ---- să dispună emiterea unei ordonanțe împotriva acesteia din urmă, în sensul obligării sale la plata sumei de 21827,19 lei reprezentând debit principal restant, precum și a penalităților de 4922,66 lei, pe fiecare zi calendaristică de întârziere, pentru perioada cuprinsă între scadența debitului și data formulării cererii, respectiv obligarea sa la plata penalităților în același quantum, pentru perioada cuprinsă între data cererii și plata efectivă, cu acordarea cheltuielilor de judecată ocazionate.

În motivarea demersului său procesual, creditoarea a indicat, în esență, situația de fapt apreciată drept relevantă în cauză și a considerat că sunt întrunite condițiile necesare pentru emiterea ordonanței.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 1014 și urm. din C. proc. civ.

În susținerea pretențiilor sale, creditoarea a anexat înscrisuri (f. 9 - 60).

Cererea a fost timbrată (f. 104).

Debitoarea a depus întâmpinare (f. 66 - 70), prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, respectiv a pretins respingerea cererii ca inadmisibilă.

În susținerea poziției procesuale adoptate, s-a reliefat că, față de destinația bunurilor achiziționate, sunt aplicabile prevederile art. 2520 alin. (1) din C. Civ., raportul dintre părți putând fi caracterizat comerț cu amănuntul. În altă ordine de idei, s-a considerat că între părți nu există încheiat în scris un contract, iar facturile nu sunt însușite prin semnătură. De asemenea, s-a relevat că au fost efectuate anumite plăți, așa încât creanța nu este certă, iar dobânda legală nu este datorată în quantumul indicat, termenul scadent stabilit neputând produce efecte în privința sa.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 1014, 663, 205, 249, 1019 și 1021 din C. proc. civ.

În probațiune, s-au atașat înscrisuri (f. 72 - 101).

Analizând cererea astfel formulată, instanța reține următoarele:

Potrivit art. 1014 alin. (1) din C. proc. civ., dispozițiile ce reglementează procedura specială a ordonanței de plată *se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile constând în obligații de plată a unor sume de bani care rezultă dintr-un contract civil, inclusiv din cele încheiate între un profesionist și o autoritate contractantă, constatată printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege*, prin alin. (2) din cadrul aceluiași articol legiuitorul stabilind creanțele care nu sunt incluse în sfera sa de aplicare, respectiv cele înscrise la masa credală, în cadrul unei proceduri de insolvență. Așadar, față de prevederile anterior redate, se poate lesne observa că trei sunt condițiile ce trebuie îndeplinite pentru ca procedura specială să își găsească incidența: să existe o creanță constând într-o obligație de plată a unei sume de bani, creanța pretinsă să prezinte caracter cert, lichid și exigibil și, în fine, creanța să rezulte dintr-un contract civil, constatată printr-un înscris ori determinată potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, care este însușit de părți prin semnătură ori printr-un alt mod admis de lege.

În ce privește prezentul litigiu, se constată că cea din urmă dintre condițiile anterior enunțate nu este îndeplinită, din considerentele ce vor fi expuse în continuare, așa încât cererea formulată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată. Astfel, din examinarea textului art. 1014 alin. (1) din C. proc. civ., ce reglementează domeniul de aplicare al procedurii speciale, după cum s-a reliefat mai sus, se desprinde concluzia că aceasta poate fi parcursă în ipoteza în care creanța pretinsă rezultă dintr-un contract civil constatată printr-un înscris, inclusiv unul încheiat între profesioniști sau între un profesionist și o autoritate contractantă, respectiv în situația în care ar fi în discuție o creanță derivând dintr-un statut, regulament sau alt înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege. În raport de modalitatea în care legiuitorul determină sfera de aplicare a procedurii ordonanței de plată, se apreciază că pretențiile creditoarei, astfel cum au fost evidențiate în cuprinsul cererii formulate, nu pot fi valorificate pe calea specială indicată.

În concret, trebuie observat că la dosarul cauzei nu a fost depus, de către reclamanta creditoare, contractul constatată printr-un înscris, ce ar fi stat la baza derulării raporturilor dintre părți, făcându-se trimitere doar la facturile emise (f. 2 verso - 4). Însă, în măsura în care se are în vedere conținutul lor (f. 16 - 58), se poate lesne sesiza că acestea nu au fost asumate, de către pârâta debitoare, prin semnătură, de către reprezentantul societății sau persoana abilitată în acest scop. Mai mult decât atât, chiar dacă relația dintre părți ar fi putut îmbrăca o formă simplificată, concretizată în mod curent în raporturile dintre profesioniști prin emiterea unor facturi și acceptarea lor, prin semnătură și ștampilă, de către beneficiarul produselor sau serviciilor, totuși, în cauză de față, condiția evocată nu este îndeplinită, de unde se desprinde ideea că nu se poate examina dacă, neîndoielnic, creanța pretinsă de către reclamanta creditoare derivă, într-adevăr, dintr-un contract însușit de părți prin semnătură.

Totodată, în ce privește procedura specială a ordonanței de plată, se impune cu necesitate ca, pentru a releva existența unui act juridic asumat, intervenit între emitentul acesteia și destinatar, respectiv pentru a atesta executarea operațiunii ce constituie obiectul său și termenele de plată convenite, factura să fie acceptată în mod expres de către profesionistul comerciant căruia i-a fost transmisă, prin semnătură și ștampilă. În mod evident, doar într-un asemenea cadru se poate discuta despre existența unui raport juridic în formă simplificată, concretizat prin emiterea unei comenzi, onorarea acesteia și livrarea bunurilor, ale cărui efecte să poată fi valorificate pe calea procedurii speciale, ceea ce nu s-a întâmplat, în cauza de față, societatea creditoare având posibilitatea ca, pe calea dreptului comun, să promoveze o acțiune în cadrul căreia să se prevaleze inclusiv de alte probe ce ar putea fi administrate. Din perspectiva discutată, este reală împrejurarea că, așa cum dispune art. 277 alin. (2) din C. proc. civ., *Înscrisul neseminat, dar utilizat în mod obișnuit în exercițiul activității unei întreprinderi pentru a constata un act juridic, face dovada*

cuprinsului său, cu excepția cazului în care legea impune forma scrisă pentru însăși dovedirea actului juridic, însă valoarea probatorie a facturii ne semnate, așa cum este reglementată prin textul redat, este susceptibilă de a fi cuantificată numai în cadrul unui litigiu de drept comun, iar nu cu prilejul unei proceduri pentru care sunt instituite cerințe speciale și precise de admisibilitate.

În fine, se reține că, în pricina de față, nu se pune problema unei creanțe rezultând dintr-un statut, regulament sau alt înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege, pentru a deveni aplicabilă procedura ordonanței de plată prin raportare la izvorul pretențiilor creditoarei, fiind în discuție, în realitate, o creanță ce ar deriva din livrarea unor bunuri debitoarei.

Pe de altă parte, în cauză, este limpede că nici condiția referitoare la caracterul cert, lichid și exigibil al creanței ce se intenționează a fi realizată nu este îndeplinită, astfel că, raportat la prevederile art. 663 alin. (2), (3) și (4) din C. proc. civ. și ținând seama de specificul pe care îl implică procedura specială a ordonanței de plată, concluzia ce se impune este în sensul că acțiunea promovată este neîntemeiată.

Astfel, trebuie observat că, potrivit art. 663 alin. (2) din C. proc. civ., *Creanța este certă când existența ei neîndoielnică rezultă din însuși titlul executoriu*, legiuitorul stabilind, cu titlu imperativ, ca o cerință necesară pentru emiterea ordonanței, împrejurarea ca existența dreptului invocat să decurgă, îndubitabil, din contractul civil constatat printr-un înscris sau din statutul, regulamentul sau înscrisul însușit de părți prin semnătură ori printr-un alt mod admis de lege. Așadar, se impune ca, din cuprinsul scriptelor pe care se fundamentează pretențiile creditorului, să se poată concluziona, îndubitabil, că dreptul de creanță a cărui realizare se urmărește există și se regăsește în patrimoniul său, or nu aceasta este situația, în litigiul de față. Din perspectiva relevată, se constată că, așa cum rezultă din cuprinsul cererii formulate, pretențiile se bazează pe facturile anexate, însă, după cum s-a relevat în precedent, acestea nu sunt însușite, în ansamblul lor, de către societatea debitoare, prin semnătură. Or, în asemenea circumstanțe, trebuie apreciat că, față de specificul procedurii ordonanței de plată, nu s-ar putea concluziona, indeniabil, că există o creanță certă a reclamantei creditoare, decurgând dintr-un contract încheiat în mod valabil, asumat în scris, chiar în formă simplificată, care să determine admiterea acțiunii promovate, din prisma debitului solicitat.

Totodată, este de precizat că, așa cum dispune art. 663 alin. (3) din C. proc. civ., *Creanța este lichidă atunci când obiectul ei este determinat sau când titlul executoriu conține elemente care permit stabilirea lui*. Așa fiind, în ce privește procedura specială a ordonanței de plată, este necesar ca, din cuprinsul contractului civil constatat printr-un înscris sau din statutul, regulamentul sau înscrisul însușit de părți prin semnătură ori printr-un alt mod admis de lege, să rezulte că obiectul creanței este precis individualizat sau că acesta este determinabil, în raport de mențiunile pe care înscrisul le conține, această cerință fiind impusă de legiuitor tocmai pentru ca, în cadrul procedurii speciale, instanța investită cu soluționarea cererii să poată facil examina întinderea creanței pretinse.

În ce privește cauza de față, având în vedere că facturile atașate, ce ar consemna o livrare a produselor comercializate de către societatea creditoare, nu apar ca fiind acceptate de către debitoare, prin semnătură, după cum s-a indicat deja, decurge clar faptul că nu este îndeplinită nici cerința relativă la caracterul lichid al creanței, întinderea sa concretă neputând fi determinată în baza înscrisurilor anexate cererii pentru emiterea ordonanței de plată, mai ales în circumstanțele în care se afirmă că ar fi existat și anumite plăți efectuate (f. 80 - 81).

În altă ordine de idei, nu poate fi omis faptul că, așa cum dispune art. 663 alin. (4) din C. proc. civ., *Creanța este exigibilă dacă obligația debitorului este ajunsă la scadență sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată*. Însă, în cauză, de vreme ce facturile pe care se fundamentează pretențiile creditoarei nu apar ca fiind însușite, expres, prin semnătură

și ștampilă, în cadrul procedurii speciale nu se poate elucida, în lumina scriptelor existente, nici elementul dacă termenul de plată este sau nu împlinit ori care anume ar fi fost acordul părților, sub aspectul evocat.

În consecință, ținând seama de cele de mai sus și având în vedere că, pentru a se verifica temeinicia pretențiilor creditoarei, este necesară administrarea unor probe suficiente, din care să reiasă cadrul concret și limitele în care s-au derulat raporturile dintre părți, față de împrejurarea că facturile emise nu sunt însușite, explicit, de către debitoare, prin semnătură, cererea pentru emiterea ordonanței de plată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, potrivit art. 1014 alin. (1) raportat la art. 1021 alin. (2) din C. proc. civ., creditoarea având, desigur, posibilitatea de a obține valorificarea pretențiilor sale prin formularea unei cereri de chemare în judecată, pe calea dreptului comun, în baza art. 1021 alin. (3) din C. proc. civ.

Dincolo de cele deja expuse, trebuie menționat că, așa cum reiese din reglementarea art. 1021 alin. (1) din C. proc. civ., *Dacă debitorul contestă creanța, instanța verifică dacă contestația este întemeiată, în baza înscrisurilor aflate la dosar și a explicațiilor părților.* Raportat la prezentul litigiu, în contextul în care a fost invocată și excepția prescripției dreptului la acțiune în sens material (f. 67 - 69), este clar că împrejurările pricinii pot fi complet elucidate numai în măsura în care s-ar administra mijloace de probă suficiente și adecvate, incompatibile cu procedura specială urmată. Astfel, pe de o parte, trebuie notat că, așa cum se afirmă de către societatea debitoare, în pricina de față ar fi aplicabil un termen special de prescripție (f. 67), însă acest aspect nu poate fi verificat în cadrul procesual de față, luând în considerare circumstanțele evocate de către pârâta debitoare, din prisma naturii relației dintre părți, respectiv dacă aceasta poate fi calificată sau nu ca un comerț cu amănuntul. Fără îndoială, o asemenea statuare, în privința substanței raportului juridic, este de conceput numai cu prilejul soluționării acțiunii de drept comun, după administrarea probelor ce se impun, incompatibile cu procedura specială la care s-a apelat, conform art. 1021 alin. (1) din C. proc. civ. Pe de altă parte, nu poate fi ignorat nici faptul că, de vreme ce s-a adus, în prim plan, o apărare de fond precum prescripția dreptului la acțiune în sens material, aceasta presupune că, fiind contestată creanța, nu se poate alege, în mod justificat, că ar fi îndeplinită cerința caracterului său cert, potrivit art. 663 alin. (2) din C. proc. civ. În mod similar, o atare chestiune nu poate fi tranșată în cadrul procesual de față, ci, dimpotrivă, este necesar ca, pe calea dreptului comun, să se examineze dacă, într-adevăr, termenul de prescripție aplicabil este cel prevăzut de art. 2520 alin. (1) pct. 4 din C. Civ., să se elucideze data la care cursul prescripției ar fi debutat, cu luarea în considerare a faptului că, în prezentul litigiu, este contestat, de către pârâta debitoare, însuși momentul scadenței obligației, precum și dacă acesta s-a împlinit, ceea ce presupune, fără dubiu, cercetarea elementului dacă nu au intervenit cauze de întrerupere sau de suspendare, toate operațiunile evocate neputând fi concepute în procedura specială a ordonanței de plată.

Relativ la argumentele aduse, în prim plan, de către reclamanta creditoare, se constată că acestea nu pot fi valorificate, având în vedere și cele expuse mai sus. În primul rând, este real că a fost depus răspunsul transmis de către pârâta debitoare la somația de plată din 22 mai 2020 (f. 106), însă existența sa nu poate fi de natură a complini lipsa îndeplinirii cerințelor speciale pe care le implică procedura specială, așa cum au fost reliefate în precedent și nici nu poate constitui un temei suficient pentru justa dezlegare a apărărilor prezentate de societatea debitoare, mai ales din prisma invocării prescripției dreptului la acțiune în sens material. Dimpotrivă, este clar că înscrisul la care se face referire nu poate fi examinat, în condițiile în care facturile nu au fost semnate, decât într-o procedură de drept comun, în care să se delimiteze valoarea sa probatorie concretă, inclusiv din prisma prevederilor art. 350 alin. (1) din C. proc. civ., dacă este cazul și, de asemenea, să se stabilească potențialele sale efecte, din

prisma prescripției de care s-a prevalat debitoarea. Astfel, în cauza de față, răspunsul în discuție nu poate fi cercetat decât în cadrul pe care îl presupune procedura specială, din perspectiva celorlalte înscrisuri existente, raportat și la apărările formulate prin întâmpinare.

În al doilea rând, împrejurarea dacă în evidențele debitoarei figurează sau nu facturile emise de creditoare, valoarea lor ori termenul de scadență, față de înscrisurile transmise la dosar (f. 82 - 85), nu poate constitui un element care să poată cântări, decisiv, în soluționarea cererii de emitere a ordonanței de plată, ținând seama de argumentele expuse prin întâmpinare. În acest sens, cercetarea ansamblului aspectelor ce caracterizează raportul dintre părți nu poate fi efectuată în cadrul procedurii speciale, iar valoarea doveditoare a înscrisurilor respective poate fi stabilită, în mod similar celor evidențiate mai sus, numai într-o acțiune pornită potrivit dreptului comun, ținând cont de prevederile art. 280 alin. (1) - (3) din C. proc. civ. Totodată, este necesar a se lămurii dacă situația furnizorilor exprimă, în exclusivitate, facturile emise de creditoare sau, în plus, poziția proprie a debitoarei în legătură cu aceste înscrisuri.

În al treilea rând, se poate lesne observa că, din extrasul de cont existent (f. 80 - 81), reiese că, la 21.02.2018 și 23.02.2018, au fost realizate anumite plăți în favoarea creditoarei, în cuantum de 2000 lei, respectiv 2500 lei, or, în cauză, pretențiile reclamantei creditoare se întemeiază inclusiv pe facturi emise la nivelul lunii februarie 2018, în cuantum total de 3831,65 lei (f. 16 - 24). Așa fiind, este necesar ca, în baza unui probatoriu adecvat, să se discearnă dacă, în realitate, au fost achitate și debite decurgând din facturile invocate de către reclamanta creditoare, raportat și la situația înfățișată de către debitoare (f. 82), ceea ce presupune că apărările sale nu pot fi considerate a fi nejustificate și nici formulate exclusiv în ideea de a se amâna stingerea integrală a pretinsei datorii.

În consecință, ținând seama de cele anterior relevate, atât cererea promovată, cât și excepția invocată de către debitoare, urmează a fi respinse ca neîntemeiate, potrivit art. 1014 alin. (1) raportat la art. 1021 alin. (2) din C. proc. civ., creditoarea având, desigur, posibilitatea de a obține valorificarea pretențiilor sale prin formularea unei cereri de chemare în judecată, pe calea dreptului comun, în baza art. 1021 alin. (3) din C. proc. civ.

Potrivit art. 453 alin. (1) din C. proc. civ., *Partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată*, iar conform art. 451 alin. (1) din C. proc. civ., în cuantumul lor se include și onorariul avocatului. Așadar, cum reclamanta creditoare a căzut în pretenții, cererea pentru emiterea ordonanței de plată urmând a fi respinsă ca neîntemeiată pe calea procedurii speciale, aceasta va fi ținută să achite debitoarei suma de 1500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul avocatului (f. 72 - 73).

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge ca fiind neîntemeiată în cadrul procedurii speciale a ordonanței de plată excepția prescripției dreptului la acțiune în sens material.

Respinge ca fiind neîntemeiată pe calea procedurii speciale a ordonanței de plată cererea formulată de creditoarea -----, în contradictoriu cu debitoarea -----.

Obligă creditoarea să achite debitoarei suma de 1500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul avocatului.

Cu drept la cerere în anulare în termen de 10 zile de la comunicare pentru creditoare, cererea în acest sens urmând a fi depusă la Judecătoria Gherla.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziție prin mijlocirea grefei, azi, -----.
PREȘEDINTE, **GREFIER,**

Red. / Tehn. MI
